

Pe aria gospodăriei agricole colective din comuna Inșurăței, regiunea Galați, treieriișul e în toi. Tovarășii Radu Dumitru, președintele gospodăriei colective, Vlad Neacșu, brigadier, și Ion Gh. Marin, colectivist, privesc cu bucurie și mindrie boabele de griu frumoase și curate.

Foto: PETRE DUMITRESCU

PE ARIE

Când grânele dau în plîngă, toată lumea se luminează la obraz. Gospodarul, în lan, ținînd în mînă spicele de probă, uită zilele de trudă din toamnă pînă-n mijlocul verii și se bucură de unduirea holdelor gălbui, vîlurite de vînt. Incel, freacă spicele în palme, suflă hoaspele și încearcă boabele. Griul e bun... Încercarea aceasta are un înțeles adînc: cred că nu se află pe lume țăran care, după ce-a suflat hoaspele din palmă, să arunce boabele pe jos. Le mînîncă. Sema de adîncă prețuire pentru hrana lui de toate zilele.

Strînsul griului în hambar e o muncă grabnică. Din timpuri vechi oamenii s-au întovărășit la această lucrare — chiar și atunci cînd treierau cu imblăciul, ori cu vitele și tăvălugul de piatră. Am impresia că munca pe arie este una dintre puținele forme de asociere care ne-au rămas moștenire de la primii cultivatori de grîu. O folosim și astăzi, așa cum folosim focul, ori roata cu butucul găurit, invenții ale îndepărtaților strămoși, de mult amestecați cu pulberea.

Pe arie domnește pacea și buna înțelegere, ca între oamenii de inimă, care totdeauna își stau într-ajutor. Îndeobște, cînd se începe un stog nou, oamenii viră mîna în sac să vadă ce grîu iese, interesați de calitate. Se bucură, ori se posomorăsc, o dată cu omul în cauză; îl felicită ori îl mîngieie, după cuviință. N-am văzut țăran truditor care să stea nepăsător atunci cînd un stog nou își varsă grăunțele în saci. E semnul

adîncii prețuiri pe care neobositul țăran o dă pîinii sale, dătătoare de viață.

Treieriișul e în toi. Pretutîndeni zumzăie și uruie batozele. Plini de colb și de pleavă amestecate cu nădușeală, arși de sete și de soare, țărani noștri string în saci aurul snopilor... Seara, în sat, miroase a pline proaspătă. Pline nouă; un nou rînd de pline adăugat la altele mii și răsminii de rînduri. Treieriișul e împlinirea nădejilor aruncate sub brazde, în toamnă, o dată cu sămînța.

De la primele vestiri ale zorilor și pînă noaptea tîrziu, cînd greierii măiestresc neîntrecuta lor cîntare — ba chiar la lumina lunii și a becurilor — treieriișul merge înainte. Bob cu bob, mii de boabe, miliarde, vin pe scocul batozelor — pîine pentru omul muncitor.

S-ar cuveni să se scrie un cîntec al ariei — locul unde truda unui an la forma concretă a bucatelor. Să cuprindă acel cîntec toată munca, toate nădejțile de peste an; să lucească în el soarele amiezii și sfîciunea nopților cu lună; cîntecul greierilor și foșnetul frunzelor în vînt. Și mai ales, să fie pătruns cîntecul acela de simțămîntul țăranului truditor, rostît cam așa, atunci cînd un stog nou se începe: „să fie într-un ceas bun”!...

Așadar, un ceas bun, adică recoltă bună și pace ca să te bucuri de roada muncii. Să se bucare toți trudătorii de noua pline, plinea noastră, a poporului întreg!

de
DUMITRU MIRCEA

laureat al Premiului de Stat.

Mă strigă

de M. BENIUC

Trătești din amintiri ca liagă sac
Din griul scurs un șoarece posac,
În timp ce seceri noi foșnesc în lanuri
Și varsă curcubeu și eismuri.

Ridică-te cunună de coral
A tinereții adăstînd sub val!
Cu purpură buză de sub undă
Sărută sorii ce la zori laundă!

Răsar din lut, nu pică d'ea seamă
Și sar ca stropii-n cupele cu vin;
Îmbată-te pădure de stejari
Forniți un cînt irvoare de cleștar!

Dezbracă halna sură și arată
Tu, ziuă, luminoșii sinii de fată
Și trandafirii primăverii tale
Și hai să joci în ploaia de petale!

Materia-i cu zîmbetul pe buză
Și nici o bucurie nu-ți refuză,
Ojel, uraniu, drum între planete,
Și căi lactee noi și noi comete.

M-am săturat de viața amintirii,
Mă strigă urlașă gura firii.

OAMENI HARNICI

Cu cele mai feurite mijloace de transport am bătut drumuri lungi, de multe zile, pe pământul bulgăresc. Am trecut printre vase planșii de căpșuni și tutun, printre mense culturi de mentă, levănțică și mac, pe lângă mari grădini de zarzavali; am vizitat baraje și hidrocentrale pe care le alimentează apa zăpezilor de pe culmile albe ale Rodopilor, adunată sirop cu strop de o întinsă rețea de canale; pe cimpurile din apropierea Cazaniicului am admirat într-o dimineață harnica forfoteală a culegătoarelor de petale din care se extrage vestitul ulei de trandafiri; i-am ascultat pe cîmăreții din caval, oameni ai munților, vecini cu norii, care se întrec în măiestrie cu păsările; și pe mare am ascultat cîntecele pescarilor de la Pomorie și Nesebăr.

Și am dat pretutindeni de același om primitor și deschis la suflet, care știe să ridă la fel de sănătos și plin, în toate nuanțele risului, de la risul gingaș cu care întâmpină răsăritul soarelui pînă la hohotul batjocoritor, care-l usură ca arsură pe cel care merge alături cu drumul. L-am văzut pe acest om la muncă și am admirat roadele muncii lui. Este inventiv și ascuțit la minte; în tot ce face pune judecată și chibzuială, pentru ca munca să-i fie mai ușoară și folosul mai mare. Străine de firea lui sînt și risipa, și lenea, și nepăsarea. Așa stînd lucrurile, nu este de mirare că pămîntul îl răsplătește cu dărnicie pe acest admirabil gospodar. Fiecare brazdă și fiecare tarla îi dă cite două trei-recolte pe an. Îi dă și cereale, și fructe, și tutun, și vinurile cele mai de soi. Pentru că fiecare palmă de pămînt este irigată, improspătată cu îngrășăminte și lucrată cu mîgălă și răbdare. Pentru că omul acesta luptă din răsputeri să-i smulgă pămîntului fiecare metru pătrat. Această bălăie pentru cucerirea de terenuri cultivabile se desfășoară cu aceeași intensitate și pe văile binecuvîntate ale Strumei și Mariței și sus pe crestele muntoase, unde crescătorii de vite scurmă cu sapa bulgăriei de humă dinire stîncile golașe pentru a semăna cite o brazdă de cartofi și ceapă... Și este în toate acestea expresia minunățiilor pe care le poate face omul atunci cînd știe că muncește pentru sine.

In satul Rijevo-Konare, așezat în apropierea Plovdivului, așezat în apropierea Plovdivului, a luat ființă încă din 1945 gospodăria cooperativă de muncă „Gheorghj Dimitrov”. În momentul de față gospodăria cooperativă cuprinde tot satul, alcătuit din 1.000 de familii, cu 3.000 hectare de pămînt. Ultimei 40 de gospodari au devenit cooperatori în acest an.

Am vizitat gospodăria într-o zi obișnuită de muncă. Oamenii munceau de zor, unii la culesul căpșunilor, cireșelor și al zarzavaturilor timpurii, alții la plivitul culturilor de mentă, la copilitul roșiilor și așa mai departe. La birouri, ni-meni. Numai la atelierelor de fierărie și lămpărie se azeau bușiturile ciocanelor pe nicovale, sforăitul forjelor și ronțăitul fierăstraielei. Am pornit deci la cîmp. Era o mîndrețe. Ceasuri în șir am mers din tarla în tarla, din brigadă-n brigadă. Fiește, multe au mai rămas de

văzut, dar nu e de loc ușor să cuireieri 3.000 de hectare pe care sînt rinduite cu un excelent simț gospodăresc nu mai puțin de 53 de culturi aducătoare de venituri. Bunăoară, numai grădina de zarzavaturi ocupă 70 de hectare, care la rîndul lor dau cite 2-3 culturi pe an: după recoltatul cartofilor timpurii, grădinarii sădesc varză; după ridichile de lună, ardei sau vinele... Și toate muncile pe aceste 70 de hectare le fac din primăvară pînă toamna tîrziu. 140 de oameni, deci cite doi de hectar. După o socoteală sumară la fiecare hectar se folosesc anual cam cite 1.200 de zile-muncă...

O mare faimă au adus gospodăriei roșiile, care sînt cultivate pe o suprafață de 50 de hectare. O adevărată pădure de araci și tufe. Anul trecut, pe o suprafață de 2.000 metri pătrați s-a obținut o recoltă care a întrecut recordul mondial cunoscut: aproape 41.000 kg., ceea ce ar însemna la hectar 240.000 kg. Gîndiți-vă și dumneavoastră: 24 de vagoane de roșii la hectar! Nu e uluitor? Mai este oare de mirare că după aceste rezultate, grădinarul șef Mincio Arghirov a ajuns un om cunoscut și dincolo de hotarele țării sale? El a primit scrisori de la cultivatori de roșii din mai multe țări, care-l roagă să le destăinuie secretul recoltelor sale record. Și, firește, omul a dat lămuririle cerute. În acest an, după părerea grădinarilor, gospodăria va scoate de pe fiecare din

NOTE DE DRUM DIN R. P. BULGARIA (III) de AL. N. TRESTIENI

cele 50 de hectare cite 60.000 kg. (aici sînt socotite și roșiile timpurii, care după cum se știe dau o recoltă mult mai mică) ceea ce va însemna 3 milioane de kilograme...

Venisem de la Plovdiv împreună cu tovarășul Kiril Balabanov, activist al sfatului popular raional. Omul avea de împlini o treabă foarte importantă: înmînarea unor medalii de aur acordate celor mai de frunte grădinărese. Decorările fuseseră făcute de fapt cu cîțva timp înainte la Plovdiv, într-un cadru festiv. Două dintre decorate nu se putuseră duce pînă acolo, deoarece aveau copii mici.

Aici la grădină își vedeau însă liniștite, de treabă. Copiii stăteau pe mîini bune la creșă și femeile plecau numai pentru cel mult un ceas, cînd venea sorocul alăptatului.

Le-am găsit lucrînd și cîntînd. Prima dintre ele, Pena Stoianova Veleva, din brigada eroinei muncii socialiste Deșe Ingiova lucra la copilitul roșiilor. A venit ștergîndu-și miinile pe poalele șorțului, liniștită, cu pas cumpănit și sigur.

— Te felicit, tovarășă Pena! — i-a spus activistul aninîndu-i medalia strălucitoare pe gulerul bluzei. — Te felicit și-ți urez s-o dobindești și pe-a treia. Și întorcîndu-se spre mine, a adăugat: — E a doua medalie de aur pe care-o primește.

— Cred că la anul o să trebuiescă să te ostenești iar pînă aici, — a spus femeia zîmbînd într-un fel care arăta că nu glumește. — O să avem recoltă mare și în acest an.

Și, la fel de simplu, după ce a primit îmbrățișările călduroase ale tovarășelor de brigadă, și-a reluat lucrul cu aceeași sîrguință.

Cam tot așa s-au petrecut lucrurile și cu cealaltă decorată, Maria Petrova, care avea o îndeletnicire cit se poate de interesantă și ingenioasă: lua cu lopata dintr-un car gunoi putrezit și mărunțit și-l presăra pe suprafața apei din capulul de irigație. Inmuindu-se, gunoiul lăsa mustul în apă și astfel plantele primeau în măsura dorită, îngrășămintul trebuincios pentru a da rod imbelșugat...

Un singur amănunt, înainte de a ne despărți de grădină: în brigada Deșei Ingiova, numai două femei nu sînt încă decorate. Ele au venit în gospodărie de-abia în acest an. Dar, după cum merg lucrurile, nu încap îndoială că și pe piepturile lor vor străluci medaliiile de cinstire și răsplătire a minunatei munci.

Și ar mai fi de spus multe. Despre cultura de mentă care dă nu mai puțin de 40 litri de esență la hectar, despre cultura de mac din care se scot substanțe tămăduitoare. S-ar putea povesti ne-nenumărate împrejurări care vădesc priceperea oamenilor din acest sat cooperativizat în întregime, de a smulge pămîntului darurile-i minunate, bucurîndu-se de o viață mai bună. Și sate de acest fel se pot număra cu sutele.

Statul MEDICULUI INSOLAȚIA

Se întimplă uneori ca omul să se îmbolnăvească pe nașteplate ziua-n amiaza mare, în plin cîmp, fără să știe de ce. Soarele dogorește tare, iar omul stă cu capul descoperit sub razele fierbinți. Ca urmare, el capătă deodată dureri de cap, are grețuri i se pare că se înăbușă, iar bătăile pulsului i se răresc. Este vorba deci de insolație.

La unii fața și pielea corpului devin foarte palide (formă de insolație anemică); alții cad deodată din picioare, ca loviți de trăznet (formă apoplectică), sau devin nervoși, cu convulsii (tremure). Uneori cad în stare de asfixie accentuată (înăbușeală), alteleori în stare prelungită de leșin.

Ce-i de făcut în aceste cazuri? Cînd formele de insolație sînt ușoare, bolnavul trebuie dus imediat de la soare și așezat la umbră. Apoi i se descheie cămașa, i se toarnă apă rece pe cap și pe față. Din cînd în cînd la cap i se pun comprese cu gheață sau cu apă rece. În toate celelalte cazuri de insolație trebuie chemat urgent medicul. Pînă la venirea medicului, se va da bolnavului primul ajutor, așa cum s-a arătat mai sus, făcîndu-i-se și fricțiuni cu apă rece. În forma apoplectică i se dau purgative și i se face de către medic singurarea. În caz de convulsii se pune muștar la ceafă, pe piept, mîini, picioare, se pun lipitori în dosul urechilor, clisme și pungă cu gheață pe cap. Cînd insolația se produce cu leșin, se fac injecții cu eter camforat și se pun lipitori la ceafă. La forma de asfixie se fac respirația artificială și inhalajii cu oxigen.

Pentru a preîntîmpina însă insolația, trebuie ca în zilele călduroase să ne ferim pielea corpului și a capului de acțiunea directă a razelor soarelui. De aceea e bine să ne acoperim corpul cu o cămașă de in, cîneapă sau bumbac, de culoare albă, iar pe cap să purtăm o pălărie de paie cu margini mari.

DR. D. ȘTEFAN

SA CUNOASTEM LEGILE ȚĂRII

■ În colecția de Hotărîri și dispoziții ale Consiliului de Miniștri al R.P.R. nr. 31 din 4 iulie 1956, a apărut Hotărîrea Consiliului de Miniștri privind organizarea posturilor sanitare de Cruce Roșie care funcționează în cadrul unităților de stat, cooperatiste, gospodării agricole colective, cartiere și arii de treier. Aceste posturi sanitare au ca sarcină să acorde primul ajutor la locul de muncă, în caz de accidente, să transporte accidentajii, să ia măsuri pentru prevenirea bolilor profesionale și contagioase și să mențină igiena la locul de muncă. Instruirea personalului se va face prin cursuri G.P.S.A. (Gata pentru apărarea sanitară). Materialele și medicamentele necesare se vor procura de unitățile de stat, cooperatiste și gospodării agricole colective, iar pentru cartiere, școli și arii de treier de către unitățile sanitare teritoriale.

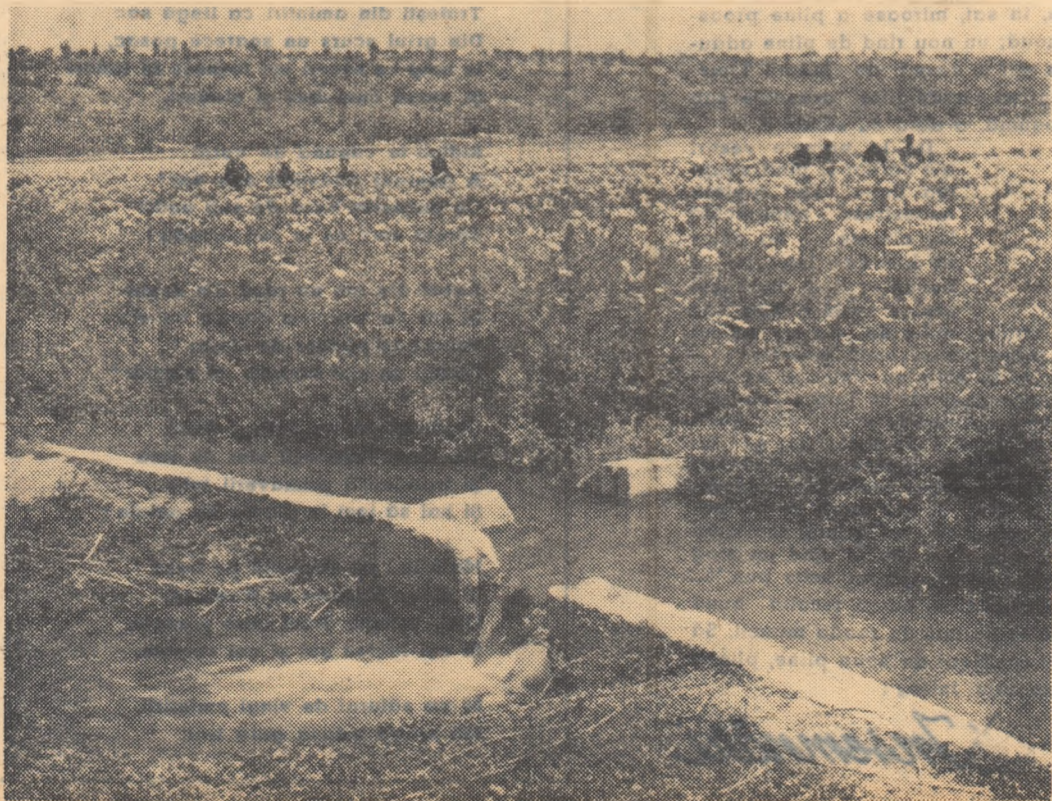
■ În aceeași colecție se publică Hotărîrea Consiliului de Miniștri nr. 1172 privind măsurile de combatere a omidei păroase a stejarului, trasîndu-se sarcini pentru distrugerea acestor omizi și fabricarea de insecticide și mașini în acest scop.

■ În colecția nr. 32 din 5 iulie 1956 a apărut Dispoziția Consiliului de Miniștri nr. 143 privitoare la munca de stabilire a prețurilor la legume și fructe, luîndu-se măsuri pentru îmbunătățirea aprovizionării și contractării legumelor și fructelor de la producător.

POȘTA JURIDICĂ

Tov. N. Moldoveanu, corespondent, întreabă dacă există scaderi sau reduceri de cotă de cereale, în cazul distrugerii recoltei din cauza grindinii?

RĂSPUNS: Secția agricolă a sfatului popular local este în măsură să vă informeze asupra instrucțiunilor primite pentru regiunea dumneavoastră, în acest sens. Pe de altă parte, după cum arătați sînteți asigurați la ADAS și deci vi se plătesc despăgubiri pentru pagubele suferite.

DEPRINDERI NOI...

Un neștiutor în ale agrotehnicii ar rămâne nedumerit. Zău, că da. Treabă-i asta, să rupi moșurile la mândrețe de păpuși?! Uite așa se întâmplă la Rominești-Iași. Pe aproape 10 hectare, colectivității au ce au cu păpușoiul. Și Fotache Constantin, și Iorgu Ignat, și Paulina Olăeru, și Frăsina Precupeanu și alții, în frunte cu inginerul agronom Alexandru Podberejniuc, umblă toți prin lan și smulg moșurile de porumb abia ivite. Dar, să-l lăsăm pe brigadierul Anton Mărginea-nu să ne lămurească:

— Ne-am deprins să muncim altfel pământul — începe el dregindu-și glasul. Iată, din acest lan vom obține porumb hibrid...

Și mai departe îți arată că porumbul de aici n-a fost semănat ca toți porumbii. Trei rânduri au fost puse cu porumb de soiul galben-timpuriu, luat ca „plantă-mamă”, iar alte trei rânduri au fost însămânțate cu soiul portocaliu de Tg. Frumos, luat ca „plantă-tată”. În felul acesta a fost semănat tot ogorul. Portocaliul de Tg. Frumos a fost amestecat cu sămință de cinea pentru a însemna rândurile de acest soi. Indată ce s-au ivit măturile, s-a pornit castratul. Cum se face această operație? Simplu. Se smulg moșurile plantei-mamă. Această lucrare se execută suplimentar, de 2—3 ori pînă se maturizează întreg lanul. Astfel polenizarea se produce numai cu polen de pe spicele porumbului portocaliu de Tg. Frumos.

Dar, nu numai la porumb aplică metode noi de muncă membrii gospodăriei colective din Rominești. Pe cele 20 hectare cu floarea-soarelui s-a pornit polenizarea suplimentară.

La cultivarea griului, a soiei, a sfelei de zahăr se muncește după noi metode. Pînă și moș Iorgu Precupeanu, prisăcarul colectivei, a uitat satul cu „regulile” lui de îngrijire a stupilor sistematici. Și sint de mare folos aceste noi deprinderi.

B. ANGHEL

Noutăți de pe arii

● Gospodăria colectivă din Urziceni, raionul Carei, regiunea Baia Mare, a obținut peste 2500 kg. de griu la hectar! Așadar, încă din primul an de muncă în comun colectivității din Urziceni au scos o recoltă ce întrece cu mult producția medie la hectar realizată pînă acum în comuna lor.

● Peste 2000 kg de griu la hectar de pe o suprafață de 10 hectare și 3.000 kg de orz la hectar de pe o suprafață de 25 hectare au obținut colectivității din comuna Plosca, regiunea București! Încă o dată își dovedesc puterea muncii unită și folosirea tehnicii mecanizate pe ogoarele fără hături.

LA STRÎNSUL FÎNULUI

Țărani muncitori din comuna Șinteu, regiunea Oradea, cunosc bine însemnătatea recoltării la timp a nutrețului pentru vite. De aceea, ei caută să termine la vreme și această importantă lucrare. În fotografie: Ana și Lenuța Alecu stringind în căpițe finul cosit.

STUPII, — O BOGĂȚIE A COLECTIVEI

Prisaca gospodăriei colective „Vasile Roaită” din comuna Ziduri, raionul Rimnicu Sărat, are 54 de stupi. În fotografie: apicultorul Zamfir Chiriac împreună cu soția sa, controlind stupii.

O metodă bună folosită la treieris

Cu puține zile în urmă, în comuna Reveliș, raionul Gurahonț, regiunea Oradea, fiecare deputat a ținut cite o consfătuire în cadrul circumscripției sale electorale.

Țărani muncitori au participat cu însuflețire la discuții, făcînd totodată și numeroase propuneri privind organizarea muncii pe arii. Cei mai mulți au propus ca cotele de treieris și stogurile de snopi să fie orînduite la arii pe circumscripții electorale. Propunerea lor a fost primită de toți sătenii.

IOAN COTOI
corespondent voluntar

Și-au predat cotele de lină

Comunistul Costică Enea, fruntaș în toate acțiunile cetățenești, le-a luat-o și de data aceasta înainte consătenilor săi predînd întreaga cotă de lină. Pilda personală a comunistului Costică Enea a fost un îndemn pentru fiecare țărăn muncitor din Drăgușeni raionul Negrești, regiunea Iași. Așa se face că după el, și chiar în aceeași zi, au adu cotele de lină la baza de recepție și Toader Ciobotaru, Gheorghe Baron, Petru Borcea și mulți alții. Numai în citeva zile s-au strîns astfel pe întreaga comună peste 800 kg. de lină.

T. GROSU
corespondent voluntar

Pășunatul în păduri

Pășunatul în păduri este o problemă care îi frămîntă mult pe silvicultori. Aceasta, între altele, și pentru faptul că pășunatul este una din principalele cauze care au dus la slăbirea pădurilor țării noastre și la degradarea terenurilor. Pentru micșorarea acestor pagube pășunatul în păduri nu mai este îngăduit decît între 1 mai și 1 septembrie și numai în anumite păduri, unde pagubele produse sînt mai mici.

Pășunatul organizat în păduri cere respectarea unor reguli menite să reducă pagubele produse pînă acum. Astfel, se pășunează doar în pădurile hotărîte de Ocoalele silvice, în baza instrucțiunilor existente și după ce s-a întocmit contractul de pășunat. Nu se admite să pășuneze pe un hectar de pădure decît cel mult o vită mare sau 5 vite mici. Căi, porcii și caprele nu sînt îngăduite la pășunat în nici un fel de păduri.

Pășunatul se face numai în turme conduse de paznici angajați anume. De multe ori însă aceste reguli nu sînt respectate. Astfel, în unele păduri neadmise la pășunat, oamenii aduc vite pe ascuns. În raioanele Tg. Jiu și Baia de Aramă, din regiunea Craiova, se aduc la pășunat, de pildă, și capre, iar în alte părți vitele sînt lăsate libere.

Toate aceste ilegalități trebuie curmate. Dealtfel, pentru lichidarea completă a pagubelor, începînd din anul viitor nu va mai fi îngăduit de loc pășunatul în păduri, ci numai pe izlazuri.

Izlazurile vor trebui să constituie o bază furajeră de seamă pentru hrana animalelor. De aceea, e bine ca sfaturile populare să se îngrijească cu atenție de izlazuri, să oprească pășunatul în perioadele și în pădurile oprite și să realizeze treptat trecerea de la pășunatul în păduri la cel pe izlazuri.

Ing. ALEX. FRĂȚIANU
din Ministerul Silviculturii

ÎNTRECEREA

După ce cocoșii au trimbițat miezul nopții, peste sat s-a așternut iarăși liniștea. Ruxandra Ursu, însă, n-a mai putut dormi. S-a sculat încetîșor, s-a îmbrăcat și a ieșit în curte. O spuză de stele clipeau parcă înviorate de răcoarea nopții. A pornit apoi cu pași grăbiți prin pulberea uliței. În minte îi stăruiau cuvintele lui Mihai Moraru, șeful echipei a I-a: „Degeaba încercați să ne-o luați înainte! N-o să ne dăm bătăuți!” „Nici echipa noastră nu o să se lase mai prejos!” îi spusese Ruxandra. Gîndul să lucreze și noaptea o îmboldise să se sfătuiască cu femeile din echipă. Toate au fost de aceeași părere.

La poarta Elenei Bejenaru, Ruxandra a zăbovit puțin, apoi a intrat și a bătut în geam:

— Scoal' Lenuța, e timpul să mergem!

— Numai decît sînt gata!... s-a auzit vocea femeii trezită din somn.

— Eu mă duc s-o chem și pe Parasciva și pe celelalte femei...

Indată ce au ajuns la cîmp, femeile s-au apucat vîrtos de muncă. Pe miri-

2 INTRECEREA

ște, încă din ajun, secerătorile-legători lăsaseră înșirați snopii grei de rod. I-au strîns și i-au așezat în clăi la marginea locului.

— Așa, bine fetelor, să aibă loc tractoarele să dezmiriștească! spunea din oînd în oînd Ruxandra mulțumită.

...În același timp, dincolo de coama dealului, zoreau la strînsul snopilor și

3 INTRECEREA

oamenii din echipa lui Mihai Moraru...

...Ca de obicei, dis-de-dimineață, la sediul gospodăriei colective „Biruința” din satul Potîngeni, raionul Vlădeni, sosesc grupuri de oameni. Vasile Ursu, brigadierul, împarte sarcini șefilor de echipe. „Vor veți stringe snopii din deal, iar voi pe cei de pe cealaltă tarla; ceilalți vor merge în urmă cu greblele mecanice”...

— Să fii sănătos!... răspunde cli-pind șiret Mihai Moraru. Holda „din dea!” a strîns-o azi noapte echipa noastră!... Acu' trebuie să ne dai steagul de frunțași!

— Ba să te lași păgubași! sare repede cu gura Ruxandra Ursu. Steagul e-al nostru. Noi am terminat de clăit toată holda de pe miriștea din vale!... Uite, ne-am adus și sape să mergem la prașit păpușoiul...

— Atunci, cine-s bre frunțași?! — întreabă includat Spiridon Căpătină din echipa lui Moraru.

Brigadierul pus în încurcătură își îndreaptă privirea către președinte ridicînd din umeri.

— Păi, care să fie? răspunde cumpănit președintele. Amîndouă echipele sînt frunțașe. Cînst lor!...

A. BĂBEANU

PESTE SAT a coborât foamea. In podul casei, coșurile de făină erau goale de mult. Vaca a stirpit în mijlocul iernii. Muga în grajd. Podul șurii era gol. Nici un pai, nici un fir de lăcăr...

Mama a scos pite din strajacul de pe pat, și le a turnat în iesle, dinaintea vacii.

Ileana era o vecină chiabură.

Mama se ducea în fiecare seară la Ileana chiaburului. Noi o așteptam până târziu. Ne aducea câte doi, trei cartofi mari, lunguieți. Le curăța coaja, tăia feluțe, într-o strachină mare, ce lut, apoi presărate cu sare le pune la fript, pe plită.

— Mîncăți voi, că eu am mîncat... ne spunea mama.

Catrina noastră, căreia îi spuneam „gureșă”, cînd miroseau feluțele a fript, se da jos de pe cuptor și stupea pe ele.

— Na... Acuma s-a mele... Am stupit pe dîsele...

— Flămînda dracului... strigam noi. — Mîncă le, pină îți or sări ochii...

Catrina cea gureșă înghițea în liniște, în fundul cuptorului. Mama, care în vremea asta era mai totdeauna pe afară, ba să vadă dacă s-a închise găinile, ba să dea drumul cînelui, cînd intra în casă ne liniștea scoțînd de sub căpății cîte un cartof, doi, puși de o parte pentru ceasuri mai grele.

— Na-vă...

Dar pentru ca să nu mai stupească gureșă pe feluțe, ședeam toți în jurul plitei, cu cuțitele de-a gata.

— Cum pui mina, cum îți tăiem degetele...

Intr-o seară, mama torcea. Venise cu torsul o vecină care primise o scrisoare de la bărbat'su din război. Și fiindcă Alecu citea bine, venise să-l citească Alecu.

După citirea scrisorii, în casă era tăcere mare. Prin ogradă se auzea viscolul. Mama a tresărit:

— Mi se pare că a mugit vaca...

Alecu și-a tras niște ciubote în picioare și s-a dus în grajd. Cînd s-a întors cu finul stîns, mama l-a întrebat:

— Doarme?

— Doarme... a răspuns Alecu, lepădîndu și ciubotele.

Dimineața, s-a dus să rînească grajdul. A venit pină la fereastră, fuga:

— Mămuță, vină repede. Nu se mai scoală vaca...

...Dalac. De atunci știu vorba asta. Vaca noastră a zăcut mult. Un vecin a spus:

— Lele, tai-o. Să nu se chinuiască degeaba...

— Cum să-miucid vita? a zis mama.

— Las' că îți o omor eu... a răspuns vecinul.

Mama a încercat încă o dată s-o ridice. A scos-o pină în ușa grajdului, în trei picioare.

Am văzut-o din fereastră. Am spus, arătînd-o cu mîna:

— Uitați-vă. Vaca noastră s-a sculat...

Apoi a căzut pe pragul grajdului, cu capul sub ea.

Mama s-a dezbrăcat de cojoc și-a învelit-o bo-cind:

„Și i-am dat trifoi și lucernă. Am împrumutat sîclică și tărîțe...”

Noi plîngeam, îngrămădiți la fereastră. Mama a intrat în casă și ne a mingiat:

— Ție o să-ți fac din pielea ei ciubote, ție papuci, ție opinci... Nu vă mai uitați alîta pe fereastră...

Se înnoptase și ca să moară mai repede, vecinul a luat un par de lingă șură. Mama a sărit la dînsul:

— Dacă o emori, îți crăp capul... Îți dau mațele afară, cu furca de fier

Vecinul a zvrilit parul și a ieșit supărat pe poartă.

Vaca noastră a murit.

Alecu a scos sania cea mare, cu oplenele groaze. Se stătuse cu mama s-o ducă în grădină.

Au strigat niște oameni de pe drum:

— Hal, de ne ajutați...

Oamenii și-au stupit în palme, spunînd „Doamne ferește...” și au ridicat vita moartă pe sanie. A-

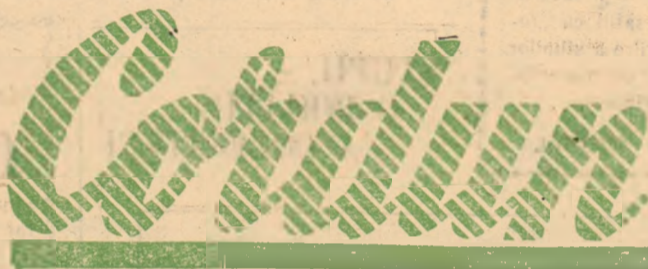
poi s-au dus spunînd:

— Strigă-ți copiii, Nataliță. Că ai destui. Să tragă ei sania...

Noi n-aveam încălțări, n-aveam îmbrăcăminte. Am ieșit afară, goi, desculți.

Mama trăgea de proțap și noi împingeam sania, plîngînd.

— Trebuia săpată o groapă. Trebuia dusă în

de EUSEBIU CAMLAR

Fraġment

Scrisă în anul 1938, „Cordun” este lucrarea de început a scriitorului Eusebiu Camlar. Aici ni se înfățișează fapte petrecute înainte și după începutul primului război mondial. Eroii acestei cărți — victime ale orînduirii capitaliste — s-au zbatut măcinați de sărăcie, boli și nedreptăți.

Lucrarea a văzut lumina tiparului în 1942. „Cordun”, din care publicăm fragmentul de față, va ieși în curînd de sub teacurile tiparului într-o ediție revăzută de autor.

grajd, pină miine, — a zis Alecu. — Ce să facem acum?

A auzit de undeva Vențel negustorul și a venit la noi:

— Lele, vinde-mi pielea vitei. Îți dau făină și bani...

— E păcat mare... i-a răspuns mama.

— Ești proastă, lele. N-ai făină în pod. Mai bine s-o pui la îngură cîinii și pămîntul?

Apoi, Vențel cu cîțiva oameni, au jupuit vaca noastră, la lumina felinarelor, pe sanie.

În noaptea aceea, mama a tot ieșit afară, să alunge cîinii.

Dimineața, cîinele nostru m-a întâmpinat în prag, cu botul plin de sînge.

A dot ninsoare albă, liniștită. Pe groapa din fundul grădinii lătrau noaptea cîinii satului, scormonînd omătul.

Foametea oamenilor. Foametea debitoacelor.

*

FETELE DORM vara în fin, în podul șurii. De cu zi au vorbă cu flăcăii:

— Fa, am să viu la noapte la tine...

S-a întimplat o dată în sat la noi, ca fetele unui gospodar să se culce în carul încărcat cu fin, adus de cu seară și lăsat în ogradă. Flăcăii au deschis poarta și au tras carul afară din sat, în noaptea aceea cu lună.

Fetele s-au trezit dimineața, cu roua în păr și pe obraji.

— Unde s'ntem, Casandră?

Au alergat acasă și au adus vitele.

Gospodarii obia sculați, scărpinîndu și purecii somnului, ziceau către fetele lor:

— Halal fete are Costan. Uite, se și întorc cu carul cu fin! Halal fete. Nu ca voi, puturoaselor...

Șura noastră e chiar lingă drum. Are un oblon mare. Pentru ca să descarci finul în pod, oprești

carul în drum, lingă perete, și arunci finul cu furca. Unul îl ia și-l înfundă pe sub streșini.

Ca să te sui la noi în podul șurii, pui piciorul pe gardul de nuiele, făcut chiar lingă perete. După aceea, nu i mare lucru ca să te vezi în pod.

*

IN SAT la noi, la horă, au venit o dată boșăncenii, cei mai bătuși oameni din partea locului și au emorit cu cuțitele o fată și doi feciori.

Altă dată au venit poienarii, mereșii și racovenii și au jucat flăcăii și fetele noastre numai după hatrul lor.

Le zicem „corlopeți” și „corjani”. Ei ne spun nouă „corduzeni”, după cordonul pus hotar între Bucovina noastră și Moldova, de împărăteasa de la Viena.

Se obișnuiește ca la venirea lăturenilor, banda cu trupcă și scripci să le zică, în semn de bun venit și prietenie, un marș. Pe vremea aceea banda cînta „Deșteaptă-te romîne”...

Intre regăteni, era vestit unul Calistru. Spărgător de hore, bătuș temut, într-o duminică a venit fără tovarși la horă la noi. Jocul s-a oprit, fără să-l oprească nimeni. A trecut un murmur: „Calistru”...

Mic, îndesat, cu mintean nou, cu chimir înflorit. Și-a tras cușma pe ochi:

— Hai noroc, flăcăi...

(Ai noștri sînt mai fricoși. Se bat doar între ei).

Andrei — trimbițașul, s-a ridicat cu trupca la gură și a început marșul (il cunoștea bine pe Calistru. Cînta, cîteodată, cu banda lui, prin Moldova).

Calistru s-a dus de-a dreptul la bandă, tîind cale printre flăcăii strînși grămadă. A făcut semn bandei să nu mai cînte.

— Bădiță Andrei, zi mi o jale...

Andrei, în picioare, cu trupca la cer, cînta cîntecul miresei care s-a înecat la Nămolosa, în Siret. Calistru a strigat o dată: „Zi măi...” și a început și el: „În Siret la Nămolosa, unde s-a înecat mireasa.”

Călele horei, cu grămada flăcăilor în spate, s-a dus la bădița Andrei:

— Oprește... Cine-i mare aici?...

Calistru cînta cu ochii în pămînt. Avea ochii mici, albaștri.

Andrei a întrerupt cîntecul. Calistru s-a întors spre flăcăi: avea în ochi lacrimi.

— Măi feciori, am vrut și eu o jale...

Femeile vorbeau cu minile la gură:

— Oare de ce plînge Calistru?

— E trecut de beat — spunea una.

— Are ceva pe suflet — spuneau altele.

Calistru a spus flăcăilor:

— Măi băieți, am venit și eu o dată la voi...

Apoi:

— Dacă nu-mi sînteți prieteni, îmi sînteți vrăjmași...

Și a scos de sub brîu, de la spate, un pistol:

— Zi-i, bădiță Andrei...

Din grămada de fete a pus ochii pe una, pe soră-mea.

— Frumoasă, vină-ncoa’...

A prins-o de mijloc, cu dreapta, iar în stînga ținea pistolul.

— Zi-i, bădiță Andrei...

Bădița Andrei a început un joc „În doi”, pe care l-a jucat pe tîpșan numai Calistru cu soră-mea.

Cînd s-a oprit banda, Calistru a strigat către flăcăii strînși grămadă:

— Muierilor... Vi-i frică de un om? Hai... Cine are curajul? Mama voastră, naștii...

Și-a descins chimirul și l-a scuturat țînîndu-l ridicat într-o mînă. Din chimir au curs zornăind bani de aur. I-a cules în pumn și i-a turnat în trupca lui bădița Andrei:

— Na, bădiță, și mulțămesc de cîntec...

Și și-a încins chimirul. Și-a tras cușma pe ochi și a zis:

— Cu bine, muierilor...

S-a dus întins la soră-mea, și a bătut-o pe umăr:

— Bună fată. Am să te mai văd...

După ce-a ieșit pe poartă, feciorii noștri s-au luat după el.

— Lasă l dracului — a spus unul.

Calistru a urcat poteca Oadeciului, printre mesteceeni, spre codru.

Pe soră-mea n-au mai jucat-o flăcăii, nici în duminica aceea, nici în alte duminici. Spuneau:

— S-o joace Calistru... Să vie Calistru s-o joace...

Calistru n-a mai venit în sat la noi, ziua.

LUCHIAN

Poți iubi oare cu toată căldura sufletului tău un om pe care nu l-ai cunoscut niciodată, cu care n-ai schimbat nici o vorbă, căruia nu i-ai văzut ochii, fruntea, mina...?

Nu știu precis care e răspunsul la această întrebare, știu însă că am iubit și iubesc până azi din tot sufletul un om pe care nu l-am cunoscut niciodată, cu care n-am schimbat nici o vorbă, căruia nu i-am văzut nici ochii, nici fruntea, nici mina...

Am văzut doar pinzele pe care mina aceea, străbătută de firul artei, a așternut atâtea chipuri și imagini, atâtea umbre și lumini, atâtea zimbete și lacrimi! Am citit mult despre viața zhuciumată a „zgravalui” Luchian, așa cum îi plăcea lui să și spună, și am impresia că am trăit în preajma lui ani și ani de zile!

Viața lui Ștefan Luchian, unul din cei mai mari pictori pe care i-a avut vreodată țara noastră, a fost o îngemănare de luptă și suferință, de avântare și sacrificii. Patriot înflăcărat, îndrăgostit de peisajele natale, de chipurile senine ale oamenilor din popor, Luchian a creat o serie de tablouri pătrunse de un realism zguduitor, de înțelegere și poezie.

Născut în 1860, pe plaiurile Moldovei, Ștefan Luchian de mic copil a manifestat o deosebită dragoste și vocație pentru pictură. Desena tot ce vedea în jurul său: oameni, case, flori, animale. Părinții, care voiau ca fiul lor să îmbrățișeze cariera militară, nu vedeau cu ochi buni intențiile lui de a se consacra definitiv picturii. Așa s-a produs rupătura dintre artist și familia lui. Anii treceau... O expoziție a urmat altă, pe piază au înflorit chipuri de neuit, peisaje scăldate de razele soarelui ori aurite de răsăritul toamnei, flori minunate... Figuri de oameni simpli ca „Moș Niculae”, „Cereștorul”, „Săta florăreasa”, „Țăranca” și atâtea altele au împodobit rind pe rind pereții expozițiilor.

Și în timp ce mina neobosită a artistului zugrăvea mereu alte imagini, de undeva din umbră pindeau doi vrăjmași: invidia unor oameni mici la suflet și o boală nemiloasă.

Boala l-a ruinat. Cu trupul paralizat, Luchian continuă totuși să lucreze. În cămăruța sărăcăcioasă din București, pe pereții oi plini de igrasie vrea să mute parcă un crămpel de cer, un cimp înflorit, un vas cu albăstrele. Urind societatea în care e silit să trăiască și care l ucide treptat, treptat, Luchian se refugiază în el. Artistul care a iubit atât de mult oamenii, florile, animalele, care l a pictat cu atita măiestrie pe „Gică pisoiul” se sînge sărac și singur. Mina paralizază, pensula tremură... Există oare un chin mai mare pentru un pictor?

Unul din marile lui tablouri se numește „Potecă spre cimitir”. O potecă tristă, străjuită de mesteceni. Pe această potecă a pornit Ștefan Luchian în 1916, în vîrstă de 43 de ani...

Cine l-a văzut tablourile cunoaște bineînțeles ce ebrele anemone. Au ele o însușire a lor care le deosebește de toate celelalte flori din lume: nu cunosc moarte...

D. MIHAIL

GEORGE BERNARD SHAW

Spuie o anume fabulă că leul, aflîndu-se pe patul de moarte, primi vizita din urmă a dobitoacelor asupra cărora împărățise. Intre cei ce veniră să-l vadă pentru ultima oară, se afla și măgarul. Unele dobitoace se tînguiră, altele se bucurară în ascuns, fiecare după cum crezu de cuviință. Doar măgarul, că de ala e măgar, știindu l de acum nepuțincios pe leu, îl trase, drept răzbunare, o zdravănă lovitură de copită.

M-am amintit de fabula aceasta mai

zilele trecute, cînd am citit în ziare o veste ce anunța scoaterea la licitație a casei în care a locuit marele dramaturg englez George Bernard Shaw. Licitația aceasta, în afară de desconsiderarea pe care o arată, este parcă și o lovitură a măgarului, dată acelu care a biciuit, cu forță rar înfîlmîntă, societatea capitalistă din Anglia. Cei biciuiți ieri sau urmașii lor, astăzi, cînd Shaw nu mai este între cei vii, li trîntesc o lovitură de copită.

l-a usturat rău și-l mai ustură încă și azi sfîchitul batjocurilor lui Shaw. Piesele lui — dintre care mai cunoscute sînt „Pygmalion”, „Profesiunea Doamnei Warren”, „Om și supraom”, „Candida”, „Mezalianța”, „Discipolul diavolului”, etc. — au satirizat magistral putreda societate capitalistă. Imoralitatea, puritanismul, oprîmarea, prejudecățile sociale, ipocrizia, falsul de orice natură au fost necruțător lovite de Shaw. Hohotul său batjocoritor l-au auzit nu numai exploatații din Anglia ci și cei de pe întregul glob. Traduse în cîteva zeci de limbi, cele cîteva zeci de piese de teatru ale lui Shaw l-au făcut cunoscut lumii întregi.

Criticînd societatea burgheză, dramaturgul a afirmat în același timp mari idealuri ale omenirii. În opera lui rezîmte suflul puternic al încrederii în viață, în forțele sănătoase ale societății. Răsună în piesele sale un cald mesaj pentru pace și bună înțelegere, pentru omenie și bun simț, pentru cinste și adevăr și mai cu seamă pentru libertate.

Iar dacă pentru asemenea lucru cei pe care l-a țintuit la stîlpul infamiei îi dau, acum, după moarte, o lovitură ca aceea a măgarului din fabulă, noi, cei ce am ris și am plîns cu Shaw, cîntîm cu dragoste, în acest 26 iulie, o sută de ani de la nașterea acestui mare scriitor.

S. PETRESCU

Artistică de agitație a gospodăriei agricole colective „Filimon Sirbu” din comuna Flămînda, raionul Vinju Mare, sfatul popular comunal pentru că nu a reparat drumurile.

Am trecut IN VARĂ

de DOINA SĂLĂJAN

Ind pe deget razele — inele,
trecurt în vară fluterind scnor,
arsată ziua peste toate cele,
ce cu sărutu-i amintiri ce dor.

Vara-n urmă mi diafană, iară
cu alții crește și-nfloresc acum.
Cu fruntea albă am trecut în vară,
cînd cu pasul început de drum.

ie mă arde, fruntea n cerc mi-o prinde,
are răspunderi tîmplele îmi bat.
Iveri în urmă-mi joacă verzi ogînde
cînd deamănoa hoaje, pasul să-mi abat.

ad pe cîmpuri holdele, și-n vie
cînd spre struguri razele pleziș,
mă vrăjește trimițînd soie
cînd aproape vremea pentru seceriș.

șul coasei îl ascut din vreme,
ca ca luna o cobor din cul,
ele s-adune — versuri de poeme —
apișe nalte, gaibene gutul.

Vara-n urmă mi joacă verzi ogînde,
cut și pace! Pasul nu-mi abat.
cea fierbinte fruntea-n cerc mi-o prinde,
are răspunderi tîmplele îmi bat.

De dansatori din echipa căminului cultural din Vinju Mare, raionul Vinju Mare, interpretînd jocul „Soaci”

Al IV-lea Concurs al echipe'or artistice de amatori

CUM E VIAȚA AȘA E ȘI CİNTECUL

Despre cîntecele și jocurile plaiurilor oltenesti s-ar putea povesti zile în șir. Nu știu despre ce să vorbești mai întii: despre puternicele formații de cor de la Caracal și Dăbuleni, despre echipele de jocuri ale bătrînilor din Stoina și Valea Boului sau despre brigăzile artistice de agitație din Flămînda și Celaru, care, cu prilejul concursului au adus pe scena Teatrului Național din Craiova frînturi din viața și munca colectivîștilor din aceste sate.

Freamătul concursului a cuprins toate satele regiunii Craiova. După zile de muncă la seceriș și treierîș, colectivîștii din Dăbuleni și Dănețu, din Măciuca ori Celaru s-au adunat seri de-a rîndul la căminele culturale, pregătindu-se pentru concurs.

Mîndria corurilor craiovene au fost cîntecele colectivîștilor. Cu cită dragoste cîntau colectivîștii din Dăbuleni „Trece badea”! Versurile cîntecului spun la un moment dat de o fată care-l întrebă pe iubitul ei:

„Spune bade, ce te doare
De-ai pornit-o-n deal călare?
Bădișor, ce jalbă mare
Duci la briu în cîngătoare?”

Iar flăcăul îi răspunde:

„Nu de jale mi-i, Mărie.
Jalba mea-î de bucurie...
Mi-am scris dorul pe hirtie
Să intru-n gospodărie”.

Radu Popa, Ion Nica, Ștefania Nica, Salău Gheorghita și mulți alții ca ei își cîntă astfel, de fapt, propria lor viață. Si ei, asemeni multor țărani muncitori din Dăbuleni, s-au înseris în primăvara acestui an în gospodăria colectivă.

Și poate și pentru faptul că acest cîntec, ca și multe altele cîntate de cei din Dăbuleni, reflectă viața nouă a satului nostru, corul a fost clasificat pentru faza finală pe țara a celui de-al IV-lea Concurs al echipe'or artistice de amatori.

L. STANCU

FRUMOS ESTE

Frumos este să privești o schelă care se ridică,

brazda întoarsă toamna pe ogoare.

Frumos este să privești boabele de aur cînd plîd

în sacii cuprinși de brațe și soare.

Frumos este să privești munca în străfundă mină,

fluviile de petrol captate în cisterne.

Frumos este să privești o sărbătoare plină de lumină,

grîul cînd de praf și neghină se cerne.

Frumos este să privești curgerea oțelului, pe hartă așezarea unui nou oraș.

Frumos este să privești atingerea țelului... dar mai frumos este să fii la toate tu îns și

părtaș.

P. STOICA

VENITURI USOR DE AGONISIT

Stringeți puf și fulgi de ia păsări

Penele și puful de păsări au numeroase întrebuințări în industrie, printre care și aceea de a fi materie primă la fabricarea căptușelii pentru haine. Ele sînt cumpărate la prețuri mari, de către organele de achiziție ale Ministerului Industriei Ușoare. Așa, de pildă, pentru 1 kg.

de pene de gîscă albă, de la păsări tăiate și care nu au fost îngrășate sau îndopate, centrele de achiziție plătesc 45 lei, iar pentru 1 kg. de pene cu puful întreg, de la gîste vii, se plătește cite 100 lei. Prețuri bune se dau și pentru penele și puful de la rațe, găini și alte păsări de curte.

De la păsările vii nu se jumulesc însă decît puful și fulgii de pe piept și de pe aripi și numai atunci cînd smulgînd o pană, vedem că la rădăcina nu rămîn urme de sînge. Jumulitul la rațe și gîste, de pildă, se face de două ori pe an. O gîscă poate da astfel pînă la 200 grame de puf și fulgi. În ce privește păsările tăiate, jumulitul se face înainte ca acestea să fie opărite. Altfel penele și fulgii își pierd orice valoare.

Ciupercile

Bureți pestriți

Hribul țigănesc

Ciuperca albă

Rar om să nu-i placă ciupercile. În afară de faptul că sînt foarte gustoase, sînt și foarte hrănitoare. Datorită substanțelor pe care le conțin, ciupercile pot înlocui carnea și alte alimente.

Cooperativile sătești cumpără atît ciuperci proaspete cît și conservate (uscate sau în saramură), plătiindu-le cu circa 2 lei/kg pe cele proaspete și cu 18 lei/kg pe cele conservate. Ciupercile proaspete trebuie predate cît mai repede, fiindcă dacă se învechesc pot îmbolnăvi pe cei care le consumă. Și mai primejdioase sînt însă ciupercile otrăvitoare. Sătencile trebuie să știe a recunoaște ciupercile bune de mîncat de cele otrăvitoare. Între ciupercile comestibile (bune de mîncat) sînt, de pildă, ciuperca de cîmp, minătarci, rîșcovul, gălbiorii. Cele mai primejdioase ciuperci otrăvitoare sînt amanitele (ciuperca albă, bureții pestriți, hribul țigănesc etc.), care se recunosc după pungea și inelul ce-l au pe picior. Nici ciupercile cu lamele albe nu e bine să fie culese deoarece și o parte din amanite au lamele de această culoare.

— Oare cum i-o fi răbdat inima să lase norumbul ceta atît de pricîjit? — Adevărat, treabă-i asta? Pe unul să-l nui în cuiburi așezate în pătrat și să-i mai dai și mranită la prasila înția, iar pe altul să-l sameni prin împărăstiere și să-l lasi în plata domnului!

Un lan de porumb neprăsit îți pricinuieste totdeauna un simțămînt de amărăciune. Porumbii firavi, cu foi pătite, lăsați pradă buruienilor îți umplu inima de mîhnire și ciudă. Un asemenea lan, pe care omul gospodar nu l-ar privi niciodată cu nepăsare, poate fi văzut în marginea de răsărit a comunei Ungureni, din raionul Bacău. De fapt, nu e un lan întreg ci numai o parcelă care face parte din lotul experimental pregătit prin grija căminului cultural. Pe întreg lotul experimental lucrează membrii cercului agrotehnic și elevii ai școlii de șapte ani. Copiii Ancuța Dumitru, Iancu Vasile, Maria Știucă și mulți alții au deprins, umăr la umăr cu părinții și unchiilor lor, mesesugul ierovizării, al semănăturii în cuiburi în pătrat și al înmulțirii vegetative prin lăstar.

— Într-adins am făcut așa, oamenii buni. — Răspund cel care lucrează pe lotul experimental. Ca să vedeți cu ochii voștri ce-nseamnă să lucrezi pămîntul cum scrie la carte și ce înseamnă să-l lucrezi cum ai apucat din bătrîni.

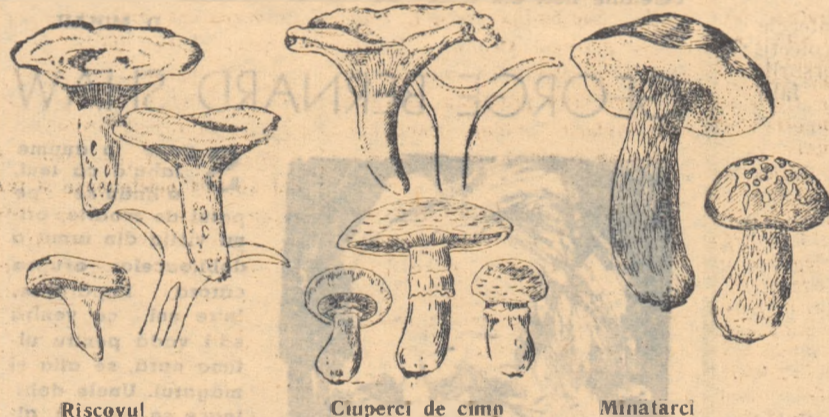
Sînt mai bine de doi ani de cînd tărani muncitori din Ungureni aplică pe parcela cea mare a lotului experimental cele învățate la cercul agrotehnic. Indrumați cu pricepere de învățătorul Vasile Sava, directorul căminului cultural, ei au urmat în tot acest timp școala practicii. Luierele vinioase de floarea-soarelui, înaltă în iulie cit un

om călare, plînatatea stiuletilor de porumb, a tecilor de mazăre semănata numai după selecționarea semințel, desimea ovăzului semănat cu masina la timpul optim, bogăția recoltelor de sfeclă și leguminoase, toate acestea le-au arătat limpede tăranelor ce foloase pot avea aplicînd metode științifice.

Lucrul la parcele i-a apropiat tot mai mult pe membrii cercului. I-a făcut să se cunoască mai bine. Au hotărît ca produsele obținute de pe lot să fie împărțite potrivit numărului de zile-muncă efectuate de fiecare în parte. Și cu timpul, în mintea lor a încolțit gîndul că ceea ce fac pe un lot restrîns, ar putea să facă pe o suprafață mult mai mare, muncind laolaltă. De altfel, aveau drept pildă gospodăriile colective din Parincea și Săucești, pe care le și vizitaseră în grup. Despre traiul colectivistilor de acolo a vorbit și brigada artistică de agitație a căminului cultural din Ungureni. Tărani muncitori ca Ion Cerbu sau Ion Ancuța și-au dat seama că, lucrînd separat bucățile lor de pămînt, nu-i vor putea ajunge niciodată pe colectivisti ca Vasile Hanganu sau Toader Prisecaru din Parincea. Prisecaru, bunăoară, a primit anul trecut numai la avans, 1500 kg. de grîu, 1300 kg. de porumb, 400 kg. de ovăz și tot atîția cartofi, 200 kg. de orz, 100 kg. de ceapă, 280 litri de vin, lînă, brînză, legume și 850 de lei. Ca să se poată împărții și el dintr-o asemenea îndestulare, Ion Ancuța a făcut cerere de înscriere în gospodăria colectivă. 22 de cereri a primit comitetul de inițiativă din comuna Ungureni. Le-au semnat mai întîi membrii cercului agrotehnic: Vasile Pona, Ion Birgu și Vasile Vrabie, comunisti cu toții, Ion Keller, Dumitru Prăiescu și alți gospodari de frunte.

De aceea, la Ungureni, într-una dintre aceste zile sărbătorești strînsul recoltei se va împleti cu marea bucurie a întemeierii colectivelor. Ceea ce arată încă o dată că știința, cultura, îi face pe oameni să vadă mai bine calea ce duce spre belsug și fericire.

N. CULCEA

Rîșcovul

Ciuperci de cîmp

Minatarci

CORESPODENTII dela sate ne sesizează

...lipsuri din activitatea cooperativelor

(Desene de N. RADULESCU)

Cooperativa din comuna Drănic, raionul Segarcea, vinde fiare de plug cu șuruburi necorespunzătoare. Din această cauză oamenii își cumpără fiare de plug din comună, iar șuruburi tocmai din Craiova.

Conducerea cooperativei din comuna Sinmartin, raionul Arad, nu se îngrijește cum se cuvine de satisfacerea cerințelor populației. Astfel, ca urmare a neglijenței condamnabile, de citva timp la cooperativă nu s-au adus chibrituri.

Cetățenii din Gottlob, raionul Jimbolia, care au vrut să-și cumpere țigări în seara zilei de 24 iunie a.c. au trebuit să plătească în afară de costul țigărilor, cite încă 3 lei. 3 lei era costul unui bihet de intrare la balul organizat de cooperativa din comună.

— Încotro vere, așa grăbiți?
— Nu ne ține de vorbă, că poate se termină șuruburile și la Craiova și atunci ne ducem după ele la București!

— Sufiă, Ioane, sufiă!
— Ce să suflu, că de o jumătate de oră tot îmi stric bojocii. Mai bine i-am sufla odată pentru todeauna p-ăia de la conducerea cooperativei!

— Dar eu nu vreau să dansez, omule, eu vreau un pachet de țigări!
— Imposibil! Astăzi cine dansează, fumează. Cine nu dansează, nu fumează!

CARTI NOI

- I. Franke: Povestiri — Editura Cartea Rusă 120 pagini — 1,85 lei.
- V. Maiakovski: În gura mare (Antologie populară Maiakovski Nr. 1) — Editura Cartea Rusă 24 pagini — 0,30 lei.
- Heinrich Mann: Profesorul Unrat (Sfîrșitul unui tiran) — Colecția „Clasicii literaturii universale” — Editura de stat pentru literatură și artă 260 pagini — 4,50 lei.
- Ion Pas: Lanțuri — roman, ediție revăzută — Volumul I și II — Editura de stat pentru literatură și artă 544 pagini — Vol. I, 456 pagini Vol. II, — 22,35 lei ambele volume.
- A. E. Bakonsky: Două poeme — Editura de stat pentru literatură și artă 64 pagini — 1 leu.
- V. Birna: Cerbul roșu — poem — Editura de stat pentru literatură și artă 152 pagini — 2,50 lei.
- S. Antonov: Povestiri (Colecția „Literatură pentru toți”) — Editura Cartea Rusă 280 pagini — 2,70 lei.
- M. Postupalskaia: Aur curat — Editura tineretului 480 pagini — 10 lei.
- * * * Hristo Bolev, mare poet și erou național bulgar (1848—1876) — (din viața, ideile și opera lui) — Asociația cultural-educativă a cetățenilor bulgari din R.P.R. 68 pagini+8 reproduceri — 4 lei.
- M. Beniuc: Poezia noastră (Colecția „Mica bibliotecă critică” Nr. 41) — Editura de stat pentru literatură și artă 168 pagini — 2,05 lei.
- P. Dumitriu: O sută de kilometri (Ediția a II-a) — Editura tineretului 40 pagini — 0,40 lei.
- M. Ralea: Cele două Franțe — Editura de stat pentru literatură și artă 408 pagini — 6,75 lei broșat, 11,90 lei cartonat.
- * * * Almanahul tinerilor scriitori 1955 — Editura tineretului 360 pagini — 7,15 lei.
- G. Bacovia: Poezii — Editura de stat pentru literatură și artă 208 pagini — 5 lei.

Tratatul sovieto-german contribuție importantă la întărirea păcii

La Moscova s-au desfășurat săptămîna trecută tratative între delegațiile guvernamentale ale U.R.S.S. și R. D. Germane. Rezultatele au fost cît se poate de rodnice. Tratatul s-a încheiat prin realizarea unei depline înțelegeri.

Din declarația comună sovieto-germană se desprinde însemnatul ajutor economic pe care Uniunea Sovietică îl va acorda R. D. Germane. Acest ajutor nu va fi legat de nici o condiție politică sau militară.

În declarație se prevede, începînd de la 1 ianuarie 1957, reducerea de la 1.600 milioane mărci, la 800 milioane mărci anual a fondurilor bănești pe care R. D. Germană le dădea pentru întreținerea trupelor sovietice din Germania.

Declarația de la Moscova cuprinde și alte prevederi importante oglindind dorința Uniunii Sovietice de a sprijini R. D. Germană în opera de construire a socialismului. Astfel, în cursul acestui an vor fi sporite deosebit de mult livrările de mărfuri dintre cele două țări. Uniunea Sovietică va acorda R. D. Germane un credit pe termen lung în condiții avantajoase. Republica Democrată Germană va primi cursul anilor 1957-1960 mari resurse suplimentare pentru dezvoltarea economiei sale naționale. Potrivit unui acord încheiat între cele două părți, Uniunea Sovietică va acorda ajutor R. D. Germane în construirea unei centrale atomoelectrice cu o capacitate de 100.000 kw.

Tratatul de la Moscova s-au ocupat și de unele probleme internaționale. Cele două părți au constatat o deplină comunitate de păreri asupra celor mai importante probleme internaționale. Desigur o atenție deosebită s-a dat problemei restabilirii unității statului german. De ce problema germană nu-și găsește rezolvarea? Cine pune piedici în calea unificării pașnice și democratice a Germaniei? Guvernul de la Bonn caută pe orice cale să grăbească remilitarizarea Germaniei apuse. De curînd a fost luată aci măsura introducerii serviciului militar obligator. Guvernul Adenauer, împins de cererile politice din S.U.A., respinge orice tratative cu reprezentanții R. D. Germane. Iată cine sînt cei care pun piedici.

Restabilirea unității statului german, așa cum se arată și în declarație, este cauza poporului german însuși. Numai prin tratative directe între gu-

vernele celor două state germane se poate înfăptui unificarea Germaniei. O altă cale nu există. Guvernul R. D. Germane depune eforturi susținute cu scopul de a realiza apropierea celor două state germane. Sînt numeroase propunerile și acțiunile întreprinse de el în acest sens. De curînd guvernul R. D. Germane a luat hotărîrea de a reduce cu un sfert efectivul armatei populare naționale a R. D. Germane. La rîndul său, guvernul sovietic a redus în ultimul timp efectivul trupelor sovietice din Germania cu peste 50.000 de oameni.

Hotărîrile luate în comun în cursul tratativelor de la Moscova vor duce la întărirea continuă a prieteniei și colaborării frățești dintre Uniunea Sovietică și Republica Democrată Germană, la consolidarea cauzei păcii și securității în Europa.

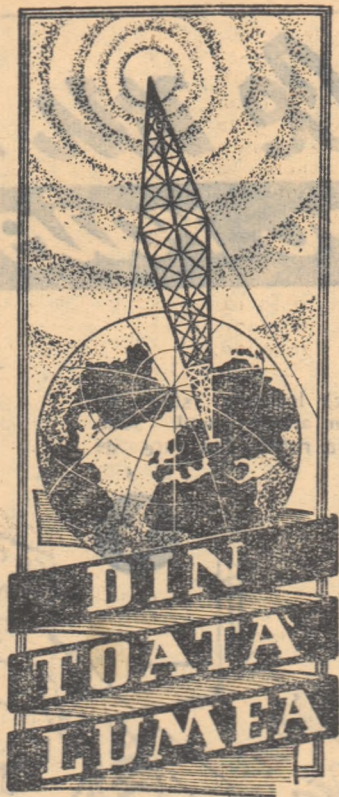
Invățămîntul în Germania apuseană

La una din ședințele Bundestagului, unii deputați au cerut explicații guvernului de la Bonn în legătură cu proasta situație în care se află învățămîntul din Germania apuseană. Între altele, aceștia au arătat că în R.F. Germană se simte lipsa a aproape 70.000 de săli de clasă.

Răspunsul a fost dat prin Schroeder, ministrul de interne, care a recunoscut că situația învățămîntului este proastă și a căutat să justifice această situație prin lipsa fondurilor.

Schroeder n-a suflat însă nici un cuvînt despre faptul că guvernul de la Bonn n-are fondurile necesare pentru școala tocmai pentru că cheltuiește sume uriașe cu remilitarizarea. Prin noul buget, Ministerului Apărării de la Bonn i-au fost

NOTE POLITICE

reparațiile în valoare de 2,4 milioane mărci. Infuriat de răspunsul lui Schroeder, deputatul Pusch, i-a strigat ministrului: Pentru un soldat guvernul are fonduri să cheltuiască 18.000 mărci anual, dar pentru un student refuză să cheltuiască și cea mizeră sumă de 1800 mărci pe an.

Din aceste întrebări și răspunsuri reiese limpede care este realitatea. Guvernul Adenauer face totul pentru remilitarizare și aproape nimic pentru școală și cultură.

A. V.

Frumos „exemplu”!

Recent, domnul Dulles, secretarul de stat american, într-un puternic acces de elocință a afirmat că de aci încolo politica Statelor Unite va fi o politică de „comportare și exemplu demn de urmat”.

În timp ce domnul Dulles făcea asemenea afirmații în R.F. Germană, la München, cițiva „băieți” din armata S.U.A. trăgeau un cheful în lege și, în urma unei bătăi provocate în plină stradă, unul dintre cheflii arunca o grenadă de mină asupra unui grup de cetățeni, rănind grav 17 persoane! La Wertheim, tot în Germania occidentală, un soldat american ataca pe malul riului Mein pe un cetățean pașnic oferindu-i întil un „exemplu” strălucit de felul în

ÎNTILNIREA TITO-NASSER-NEHRU

Pe insula Brioni, în Republica Populară Federativă Iugoslavia s-au purtat tratative între președintele R.P.F. Iugoslavia, președintele Republicii Egipt și primul ministru al Indiei. Rezultatele tratativelor celor trei oameni de stat au fost făcute cunoscute printr-o declarație comună Tito-Nasser-Nehru.

În timpul întilnirii de la Brioni au discutat oameni de stat din țări cu orînduri sociale diferite, exprimînd puncte de vedere comune într-o serie de probleme internaționale importante. Deosebirile de orînduire socială a țărilor lor nu i-a împiedecat pe cei trei oameni de stat să aibă o întrevvedere prietenească și să lucreze în spiritul coexistenței și colaborării între state.

Declarația subliniază recu-

noașterea tot mai largă în lume a principiilor coexistenței pașnice și totodată, atașamentul guvernelor iugoslav, egiptean și indian față de principiile elaborate de conferința de la Bandung. Cei trei șefi de state s-au pronunțat pentru securitatea colectivă pe plan internațional și împotriva împărțirii țărilor în blocuri. Conducătorii celor trei state declară că dezarmarea trebuie înfăptuită cît mai grabnic și condamnă experiențele cu armele de ucidere în masă. Orice întrebare a materiilor prime atomice în scopuri militare — se arată în declarație — trebuie interzisă, energia atomică trebuind să slujească numai binele omului. De asemenea guvernele celor 3 țări se pronunță pentru o colaborare internațională deplină, bazată pe egalitate în drepturi în domeniul folosirii energiei atomice în scopuri pașnice.

Declarația arată că și în problemele germană, algeriană și cele ale Orientului Mijlociu, punctul de vedere al celor trei conducători este asemănător. Merită o atenție deosebită pasajul din declarație unde se subliniază că Republica Populară Chineză trebuie să-și ocupe locul ce i se cuvine în Organizația Națiunilor Unite. „Conducătorii celor trei guverne — se spune în declarație — sînt convinși că Republica Populară Chineză trebuie să fie reprezentată în Organizația Națiunilor Unite”. Într-adevăr nu mai poate fi îngăduit ca R. P. Chineză, cea mai mare putere a Asiei să fie lipsită de dreptul său legitim, din cauza vederilor nerealiste ale unor cercuri politice din Apus.

Discuțiile de pe insula Brioni au fost prietenoase și rezultatele cit se poate de însemnate pentru actuala situație internațională. A devenit limpede că statele, ori unde s-ar afla și oricare le-ar fi orînduirea socială, pot să conviețuiască și să colaboreze.

D. M.

care trebuie goute buzunarele și apoi... trimițîndu-l pe lumea cealaltă. Săptămîna trecută, cetățenii germani Grünther Müller și Hans Weirauch mureau în urma rănilor provocate de către „exemplarii” soldați americani.

Ce să zicem, frumoase „exemple”!

E interesant de știut ce părere are domnul Dulles despre aceste dovezi ale politicii de „comportare și exemplu demn de urmat” dusă de S.U.A. pe teritoriul altor țări?

R. P. R. își lărgiște schimburile comerciale cu alte țări

Izvoade scrise cu aproape două mii de ani în urmă pomenesc despre aurul și sarea, grînel, mierea și vinul plaiurilor noastre. Mai aproape de vremurile noastre, călători și neguțători străini scriu cu admirație despre bogățiile acestor pămînturi. Acest belșug de produse a făcut ca țara noastră să aibă o veche tradiție comercială. Aci veneau neguțători genovezi și lipsani, ruși și leși cumpărînd grîne și vite, piei și pometuri și aducînd în schimb mărfuri din țările lor. De-a lungul veacurilor între țara noastră și celelalte țări s-au stabilit astfel trainice legături comerciale.

Duă cel de-al doilea război mondial, pizmuind și urînd succesele obținute de regimul nostru democrat popular, cercurile imperialiste americane au încercat să pună în calea acestor firești și tradiționale legături o barieră de netrecut. Gîndeau că, astfel, țara noastră și celelalte țări socialiste vor fi surgrumate și se vor înăbuși. Speranța asta nu li s-a împlinit însă. Ba, mai mult, țările lagărului socialist s-au întărit din punct de vedere economic, făcînd schimburi comerciale între ele, pe baze noi, de egalitate și avantaje reciproce.

Viața înlătură pe zi ce trece bariera nefirească dintre țările socialiste și cele capitaliste. Dorința popoarelor de a trăi în

pace, nevoia schimburilor comerciale, face ca vechile legături de comerț să se învioreze necontenit. Țara noastră, căutînd să reia firul tradiționalelor legături comerciale cu toate țările lumii, a participat în ultimul timp la tîrguri internaționale ca de pildă cele de la Leipzig, Milano și Paris.

Plină de roade a fost participarea țării noastre la tîrgurile internaționale de mostre de la Milano și Paris, la care au participat firme din aproape 50 de țări. La Paris, de pildă, între reprezentanții noștri comerciali și cei străini s-au încheiat o serie de contracte în vederea schimbului de mărfuri. De asemenea s-a proiectat ca, în curînd, să se organizeze la Paris o întreprindere în vederea vînzării unor produse agro-alimentare, articole produse de meșteșugari, costume naționale, obiecte de artă, de la noi.

Participarea țării noastre la aceste tîrguri internaționale, prezența întreprinderilor de comerț exterior românești la tîrgul internațional din Salonica, ce va avea loc în această toamnă, lărgirea schimbului de mărfuri cu India, Indonezia, Austria și multe alte țări, sînt o mărturie vie a dorinței poporului nostru de a avea legături de prietenie și de a întări relațiile comerciale cu toate țările.

1. *

BILANȚURI

Unele ziare și agenții de presă din țările capitaliste obișnuiesc ca la anumite intervale ale anului să facă bilanțuri cu privire la situația economică din lumea capitalistă. Astfel agenția de știri „U-

nited Press”, revista „Münchener Illustrierte” și alte ziare au făcut asemenea bilanțuri pe prima jumătate a anului 1956. Concluziile acestor bilanțuri nu sînt deloc îmbucurătoare pentru popoarele din țările capitaliste.

CUM VEDE „UNITED PRESS” SITUAȚIA ECONOMICĂ DIN ANGLIA:

O țară în care bîntuie inflația ce tinde să se accentueze zi de zi. Agenția aduce în sprijinul afirmațiilor sale declarația primului ministru Eden care a apreciat că Marea Britanie se află „într-o primejdie morală, nu de șomaj imediat, ci de sărăcie pe etape”.

CUM VEDE ACEEAȘI AGENȚIE SITUAȚIA ECONOMICĂ DIN FRANȚA:

O țară a cărei producție de mărfuri de consum este în declin, cu o agricultură într-o situație critică și cu un comerț exterior deficitar. Agenția arată că deficitul comercial al Franței a ajuns pînă la suma de 134.800 milioane franci, adică peste 385 milioane dolari.

CUM VAD ZIARELE DIN GERMANIA APUSEANĂ SITUAȚIA ECONOMICĂ DIN ȚARA LOR:

„Aproape săptămînal, scrie revista „Münchener Illustrierte”, aflăm cu surprindere despre

noi urcări de prețuri”. Numai în ultimul timp, adaugă revista, în R. F. Germană costul vieții unei familii de patru persoane a sporit cu 50 de mărci lunar.

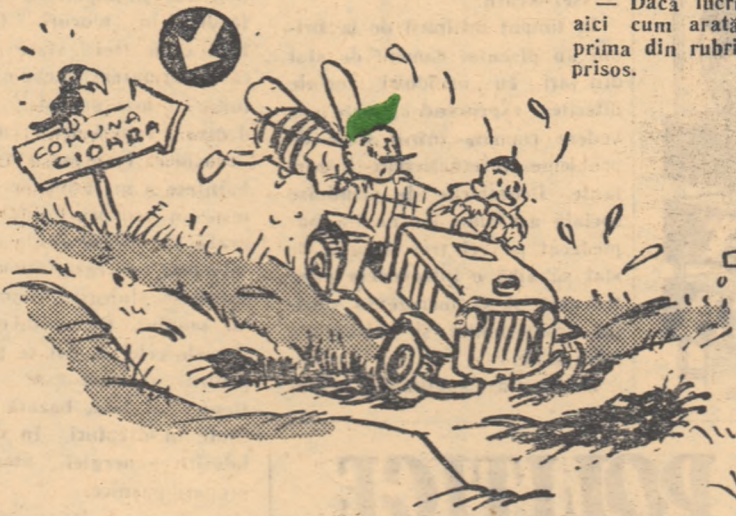
Alte ziare din Germania apuseană, scriînd despre valul de scumpete din țara lor, anunță scumpirea mobilei cu 9-12 la sută, a produselor de lingerie cu 6 la sută, a încălțămîntei cu 15 la sută.

Iată numai cîteva spicături din destăinuirile ziarelor și agențiilor de presă străine. Ele sînt departe de a oglindi intru totul situația critică a economiei țărilor capitaliste. Presa capitalistă nu are interesul s-o facă și nici nu i-ar fi îngăduită o asemenea îndrăzneală. Dar cînd faptele sînt prea izbitoare, oricît de bine ar minui condeiul, nici cei mai zelosi apărători ai capitalismului, nu mai pot prezenta în roz stări de lucruri dezastruoase din lumea lor.

**RAIDUL ALBINEI
IN REG. GALATI**

Ce nu mi-a plăcut în raionul Călmățui

— Eu mă mai descurc, că pot zbura, dar ce te faci tu pe drumurile astea, pline de gropi?

— Dacă lucrurile stau pe aici cum arată panoul ăsta, prima din rubrici îmi pare de prisos.

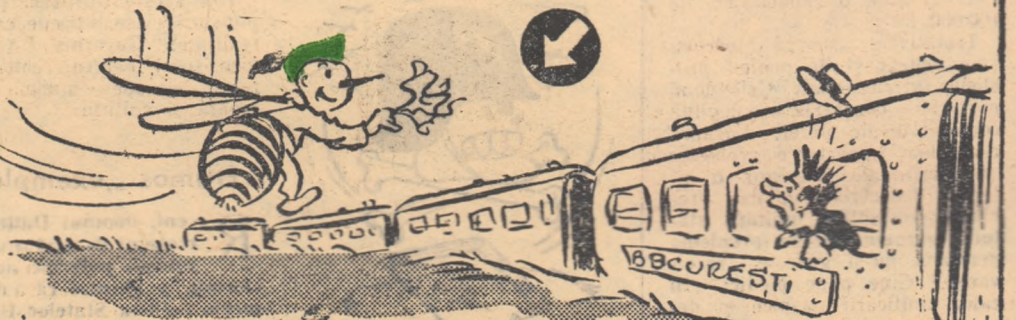
— M-am ascuns, că Birocrătescu ăsta e în stare să mă înscrie și pe mine într-o ceată, cum i-a înscris la întâmplare și pe alții din comuna Cioara.

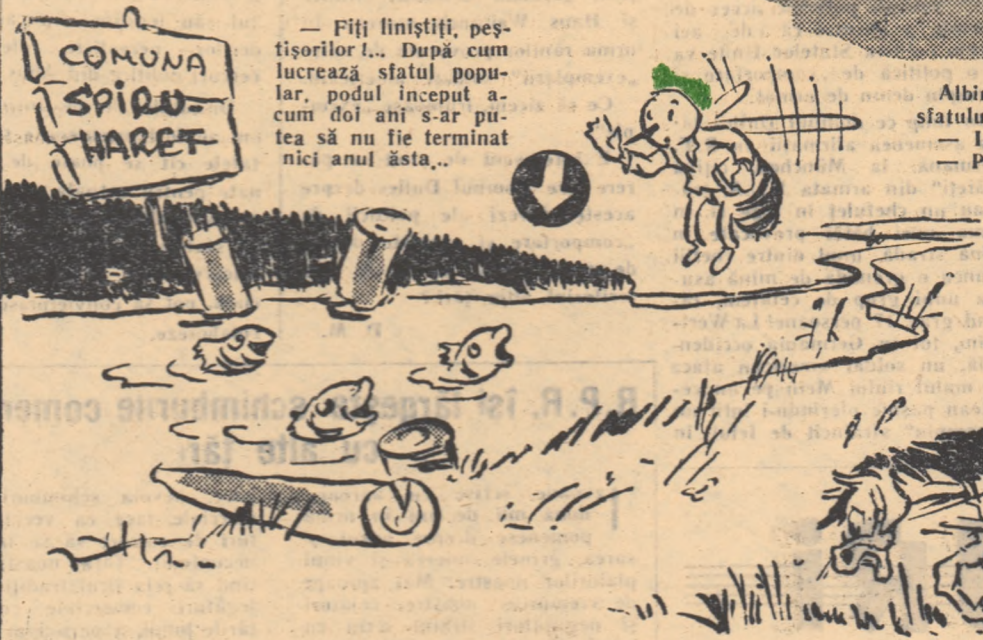
— Și la voi, la Cioara-Radu Vodă, de când nu merge batoza?
— De-acu'două săptămîni, cînd am vrut s-o pornim.

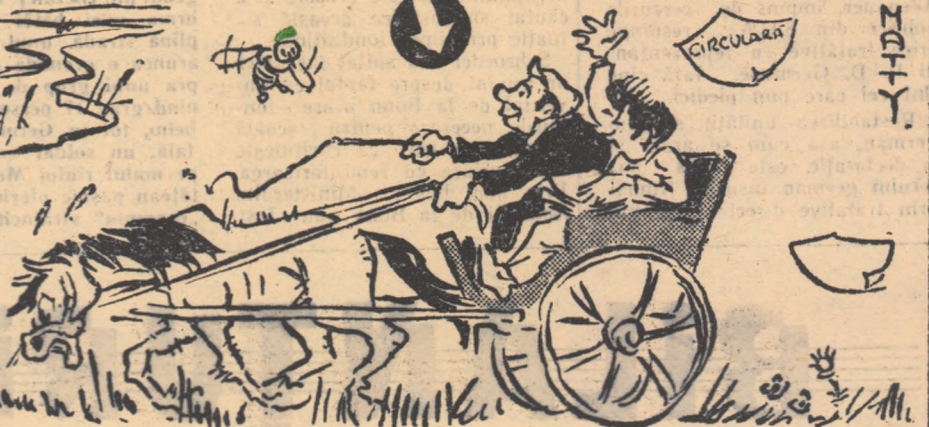
— Iar pleci, tovarășe tehnician Dogaru? Să ne scrii și nouă cum o duci cu secerișul prin București, că pe-aici prin Ciocile...

— Fiți liniștiți, peștiișorilor!... După cum lucrează statul popular, podul început acum doi ani s-ar putea să nu fie terminat nici anul ăsta...

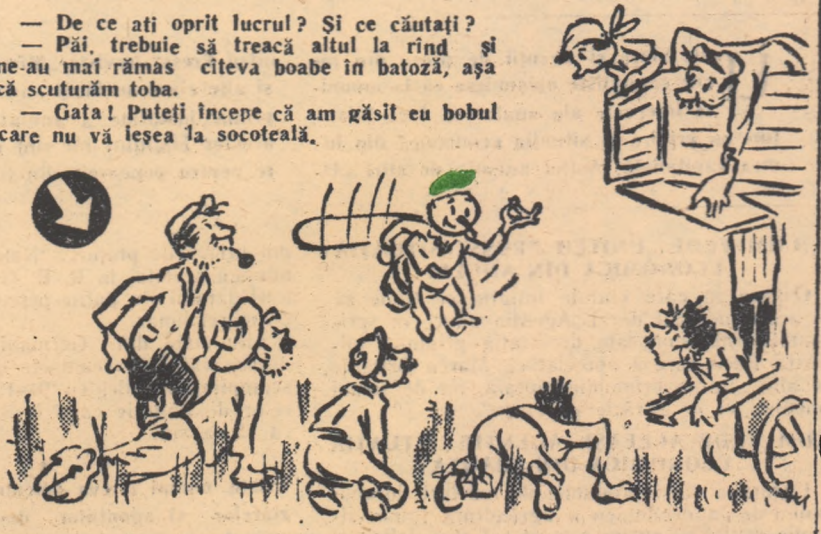
Albina (către președintele și secretarul statului popular din comuna Insurăței):
— Încotro? Încotro?
— Pe teren! Pe teren!

— Dacă ar ieși ei pe cîmp, cine ar mai da dispoziții din birou?!...

— De ce ați oprit lucrul? Și ce căutați?
— Păi, trebuie să treacă altul la rînd și ne-au mai rămas cîteva boabe în batoză, așa că scuturăm toba.
— Gata! Puteți începe că am găsit eu bobul care nu vă ieșea la socoteală.

(Desene de MATI)